U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud v Brně,** se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 14. 9. 2016, č. j. 7 As 186/2016 – 26, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, č. j. 31 A 140/2016 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podáním, označeným jako *„Správní žaloba proti usnesení ČR – Krajského soudu v Brně č. j. 31A 140/2016 –35 ze dne 7. prosince 2016“*, domáhal zrušení usnesení, jímž krajský soud odmítl žalobu proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2016, č. j. 62 A 8/2016 – 25, kterým byla odmítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 7 As 186/2016 – 26.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) podání žalobce posoudil jako správní žalobu a v záhlaví specifikovaným usnesením ji podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl. Žaloba nemířila proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale proti usnesení soudu, který při výkonu soudnictví není správním orgánem. Žaloba proti jeho usnesení je proto nepřípustná.

[3] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) dne 30. 1. 2017 kasační stížnost. Uvádí, že nebyly splněny podmínky řízení pro žalobou napadené rozhodnutí, v řízení před krajským soudem jednal nezákonný úředník, nemohl se vyjádřit k senátu 31 A ve smyslu § 8 odst. 5 s. ř. s., rozhodnutí vydal nepříslušný úřad a vyloučený soudní úředník, došlo k záměně účastníka řízení a žalované věci a v poučení usnesení žalovaného je jako opravný prostředek namísto odvolání nesprávně uvedena kasační stížnost. Stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči členům rozhodujícího senátu

žalovaného. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a rozhodnutí.

[4] Kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Projednávaná kasační stížnost je evidentně další z bezpočtu stěžovatelových podání zcela zřetelně šikanózní povahy, jimiž zneužívá své právo na soudní ochranu poskytovanou právním řádem České republiky a garantovanou jejím ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud se dosud vždy snažil vysvětlit stěžovateli nesmyslnost a bezprávnost jeho počínání, avšak zcela marně.

[6] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, tedy případů, *„kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“ (viz např. rozsudek ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS.)

[7] Stěžovatelovo systematické zneužívání práva na soudní ochranu brání, aby správní soudy, jak na úrovni jednotlivých krajských soudů, tak na úrovni Nejvyššího správního soudu, mohly poskytovat účinnou a včasnou ochranu těm, jejichž subjektivní veřejná práva mohou být skutečně ohrožena či dotčena.

[8] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud blíže nezkoumal stěžovatelovu námitku podjatosti členů rozhodujícího senátu krajského soudu (k této problematice viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/14 – 18). Nepřistoupil ani k provedení dalších procesních úkonů a upustil i od zevrubnějšího odůvodnění tohoto rozhodnutí. Stěžovatel jej velmi dobře zná.

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky a, jak je stěžovateli známo, není proti němu přípustná žádná z žalob ve správním soudnictví ani jiný prostředek ochrany poskytovaný soustavou soudů České republiky.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu